

[Bertel Haarder]

centrale fond er jo simpelt hen det altafgørende i de socialdemokratiske ØD-tanker; det er fonden, hvormod det hele står, og ikke alt det andet. Det har jo talrige begivenhedsforløb bekræftet. Denne fond er derfor, så vidt man kan dømme, en begyndelse eller i hvert fald en form for begyndelse på ØD. Det er det, hvormod slaget står, og det må man ikke undre sig over at vi er optaget af.

Vi er positive over for retsforbundets beslutningsforslag, for så vidt som det drejer sig om at tilbagebetale den enkelte lønmodtager hans penge. Vi har selv stillet forslag om det, men stillet det på den måde, at pengene skulle bindes i en længere periode, idet der dog var valg imellem en række forskellige former for bindingsmetoder

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg vil bare gøre opmærksom på, at de to forslag ikke er til samlet behandling.

Bertel Haarder (V):

. . . . Jeg beklager, hr. formand. Det havde jeg fået at vide af hr. Hans Jørgen Holm, som overlod mig at være ordfører på hans vegne. Jeg kan udmærket springe det afsnit over.

Så vil jeg blot sige, at når der er sket så få fremskridt i spørgsmålet om at få en spredning af ejendomsretten her i landet, skyldes det jo, at socialdemokraterne har klynget sig til den centrale fond. Hvis ikke de havde gjort det, kunne vi måske være kommet vældig meget længere. Men de har altså klynget sig til det, og dette her er en af de ting, hvormed man ad bagvejen kan få noget lignende.

Angående de nye tanker om at erstatte den centrale fond med amtsfonde eller branchefonde, kan man for en overfladisk betragtning sige: ja men det ligner da en invitation til venstre, for venstre kan jo så godt lide kommuner osv. og decentralisering, så når man bare decentraliserer fonden, kan man vel få venstre eller måske de radikale med til det.

Jeg vil gerne sige: den centrale fond bliver ikke et klap mindre central ved, at man overfører præcis de samme principper til nogle amtsfonde; det ændrer intet i sagen. Så er det sagt, så vi ikke skal spille tid på det.

Vi synes, det virker påfaldende med det ensidige valg af pengeinstitutter til valg af

forvaltning af værdipapirerne. Man kan næsten kalde det en form for eksklusivaftaler. Vi kan ikke lade være at minde om sagen angående arbejdsløshedskasserne, hvor det jo, indtil der blev rodet op i det, viste sig, at man meget ensidigt havde benyttet nøjagtig det samme pengeinstitut som her og anbragt pengene til så lav en rente – 4 pct. så vidt jeg husker – så der var tale om, at man forærede kæmpebeløb lige ned i lommen på et ganske bestemt pengeinstitut. Når vi så ser det pengeinstitut, der fik A-kassemidlerne, genoptræde her, må vi sige: nu begynder det at lugte af en regel, og så må det være berettiget, at vi rejser sagen her i tinget.

Vi lægger vægt på, at dyrtidsfondens midler forvaltes, som det hele tiden har været forudsat, dvs. på samme måde som ATP-fondens.

Lawaetz (FP):

Det er tilsyneladende en meget lille sag, der er til behandling i dag. Jeg ved, at forslaget irriterer arbejdsministeren – det har vi set under samråd – og det var vel også en smule ironisk, hvad arbejdsministeren kørte frem med i dag. Jeg vil dog i forbifarten takke for, at jeg kom med blandt de personligheder, der blev opremset.

Men skal vi absolut ind på at gøre en lille sag til en storpolitisk sag, vil jeg gerne sige, at selve sagen, Låne- og Sparekassen for offentligt Ansatte og Arbejdernes Landsbank, ikke er så rædsomt interessant for mig, for de kan sikkert også lave det helt udmærket. Jeg kender formanden i Arbejdernes Landsbank, den berømte Henry Hansen, der sidder i LOs forretningsudvalg. Det er måske ikke dér, vi vil hen.

Men skal vi tale politisk, er det nok principielt det, at vi er nået til et punkt, hvor de ikke-socialistiske partier må være lidt på vagt. For der sker en hel masse ting, uden man rigtig lægger mærke til det. Man har foreløbig benyttet 37 ministre indtil dato. De, der er gået af, har fået gode stillinger rundt omkring. Man forsøger ganske langsomt at sætte de ikke-socialistiske partier ud af spillet og selv råde så meget som muligt, og det er det, dette her er et led i.

Hr. Ole Thomsen spørger, om vi har noget imod arbejdere. Selvfølgelig har vi da ikke det. Vi har ikke den fjerneste mistillid til, at